

BUTLLETÍ MENSUAL PER A MESTRES I PROFESSORS DE RELIGIÓ CATÒLICA

Número 13 - Estiu 2016

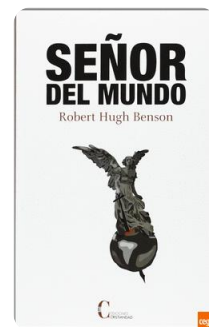
LECTURES RECOMANADES

Senyor del Món
Robert Hugh Benson

Una novel·la que el Papa Francesc [ha recomanat](#) com a mínim dues vegades i que serveix per a entendre el que està passant a casa nostra:

"Gairebé com si fos una profecia, imagina el que succeirà. Aquest home, es deia Benson, es va convertir després al catolicisme i va fer molt de bé. Va veure precisament l'esperit de la mundanitat que ens porta a l'apostasia..."

Lumen Fidei
Papa Francesc

Amb aquesta encíclica, el Papa convida a deixar que la fe "il·lumini tota l'existència de les persones". Diu que "la fe no és arrogant", que "fa forts els llaços entre els homes" i que està "al servei concret de la justícia, el dret i la pau".

Evangelii Gaudium
Papa Francesc

El mateix diu que és el programa del seu pontificat. Francesc desafia els catòlics i els demana que proposin l'Evangelí amb la bondat de Jesús.

El text és llarg i fresc. El Papa aborda molts temes sense por perquè "Jesucrist trenca els esquemes avorrits en els quals pretenem tancar-lo".

EXHORTACIÓ APOSTÒLICA
**EVANGELII
GAUDIUM**

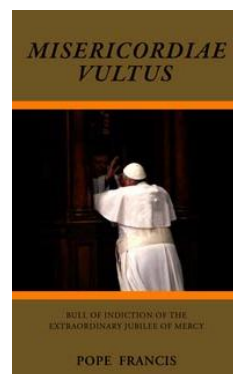

Misericordiae Vultus

Papa Francesc

"Per què avui un Jubileu de la Misericòrdia? Simplement perquè l'Església, en aquest moment de grans canvis històrics, està cridada a oferir amb més intensitat els signes de la presència i de la proximitat de Déu. Aquest no és un temps per estar distrets".

Laudato Si'

Papa Francesc

Es diu "Laudato Si'", (Lloat siguis), i és una valenta crida a totes les persones de bona voluntat a fer el possible perquè el món sigui un lloc habitable.

Amoris Laetitia

Papa Francesc

A més de la proposta d'integrar a l'Església als divorciats tornats a casar, a "Amoris Laetitia" hi ha plantejaments molt creatius sobre festeig, la vida matrimonial i l'educació dels fills...

Jesucrist, el Salvador del l'home i esperança del món

Conferència Episcopal Espanyola

"El nostre propòsit és confirmar els creients en Crist en la fe de l'Església. Volem que allò que nosaltres hem conegut, l'amor de Déu revelat en Crist, sigui motiu per a l'esperança de quants no en tenen, instal·lats en la finitud d'una vida sense fe en el destí transcendent de l'ésser humà; i sense una altra alegria que el gaudi de tot el que de bo i bell d'aquesta vida terrenal, do de Déu i al mateix temps, a causa del pecat, amenaçada per la mort", subratllen els bisbes en explicar l'objectiu que es pretén amb aquesta instrucció pastoral.

IV. INFO CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA Abril-Juny 2016 · Núm. 396

Ràdar social

PÀG. 1

Hem anat a Roma

- L'exhortació apostòlica postsinodal
- El llibre *Nació* a mans del Papa Francesc
- Recordi Catalunya
- Marihuana en el tractament de les malalties?

Àmplia repercussió als mitjans de la presentació del CB al Vaticà...

Si vols rebre mensualment aquest butlletí a la teva adreça electrònica:

SUBSCRIU-TE ARA

Presentado en Roma el libro del cardenal Sebastián

Memorias con esperanza

ANTONIO PELAYO

El papel fundamental de la Iglesia en la transición española es uno de los aspectos más interesantes y nuevos del libro del cardenal Fernando Sebastián (Memorias con esperanza, Madrid, Encuentro, 2016, pp. 469, 22 euros), agotado en pocas semanas. Apenas reeditado, el libro fue presentado el 19 de mayo en la embajada de España ante la Santa Sede por el autor y por Vicente Cárcel. En su exposición de apertura, Antonio Pelayo dijo que ciertamente en España no abundan los libros de memorias y las autobiografías. Sobre todo si se mira a países como Italia o Francia, la laguna es muy grande. Además, en el ámbito religioso el vacío resulta aún mayor. En efecto, son pocos los eclesiásticos o los laicos católicos que han influido en la evolución del catolicismo español y publicado sus memorias, hasta tal punto que se pueden contar con los dedos de la mano.

Una excepción son las Confesiones del cardenal Vicente Enrique y Tarancón, publicadas en 1996, dos años después de su muerte. Él, que fue primado de España, presidente de la Conferencia episcopal española y figura clave durante los años más importantes para la Iglesia y la sociedad, escribió que «memorias documentales pueden ser útiles para los historiadores», pero que había preferido titularlas «confesiones» para darles un tono más íntimo y personal, como «un desahogo», citando sus palabras. Lástima que otras personas —cardenales, arzobispos, políticos e intelectuales— de aquella misma época no hayan seguido su ejemplo. Así, hoy habríamos tenido elementos de primera mano para valorar mejor el paso de la Iglesia y de la sociedad españolas de la dictadura y del nacionalcatolicismo a la democracia y a la Iglesia posconciliar. El cardenal Fernando Sebastián, muy unido a la figura tan importante de Tarancón, recorrió este trayecto, y he aquí sus «Memorias con esperanza», libro imprescindible para interpretar y valorar correctamente los últimos decenios de la historia de España. Hace años, durante nuestros encuentros periódicos en Málaga y en Roma, invité insistentemente a don Fernando a escribir sus memorias. Para vencer su resistencia, sintetice mis razones en esta frase: «La historia o te la escribes o te la escriben». En efecto, durante los últimos años se han publicado diversos libros de historiadores o de apasionados de historia que han ofrecido una visión parcial, y a veces distorsionada, de los hechos sucedidos en España durante el último medio siglo. Guiados por prejuicios, escondidos detrás de una ignorancia grosera de los hechos o tendencialmente inclinados a falsificar la verdad histórica, han ofrecido una visión distorsionada de la realidad.

Monseñor Sebastián compartía mi punto de vista, pero era reacio a poner manos a la obra. Al final yo, y muchos otros, logramos convencerlo de que era su «deber» hacerlo; así, puso manos a la obra. Había escrito los primeros capítulos del libro

cuando el Papa Francisco tuvo con él un gesto de auténtica justicia, creándolo cardenal. Así, la redacción del libro sufrió una interrupción. En cierto momento temí que fuera definitiva por el aumento de sus compromisos y el temor de que su condición cardenalicia limitara su libertad de escribir memorias sinceras. Pero al final se impuso la tarea de hacerlo, y gracias a ello ahora tenemos sus Memorias con esperanza. Las numerosas reseñas, todas, han subrayado las novedades históricas que encierran sus páginas. Pero ahora quiero subrayar dos detalles, quizá de menor importancia a los ojos de los historiadores y de los periodistas, pero que para mí no pueden descuidarse.

En primer lugar este libro —explicó Pelayo— es el admirable testimonio de un religioso, de un obispo y, en fin, de un cardenal. Don Fernan-

do nos ha dejado en sus páginas múltiples testimonios de su perfil humano y religioso, sin esconder sus dudas y reconociendo incluso sus errores, pero mostrando claramente que su única intención ha sido siempre servir a Dios, a su Iglesia y a la patria donde ha nacido y ha pasado gran parte de su vida. No hay autopanérgicos y tampoco defensas a ultranza de sus posiciones. Reconoce los méritos ajenos y demuestra ser

hombre de diálogo y de encuentro con cuantos expresan ideas y posiciones contrarias a las suyas.

En segundo lugar, tenemos ante nosotros un libro generoso, que no se encarna contra nadie, que esconde —como algunos de nosotros saben— detalles poco edificantes de personas que ha encontrado en su vida. No desacredita a nadie y no contiene juicios vindicativos. En las últimas páginas don Fernando atribuye estas virtudes a la vejez, que te hace ver las cosas desde otra perspectiva, más moderada y menos reivindicativa. Será incluso así, pero yo creo que el verdadero origen de esta «misericordia» proviene de mucho más lejos: de una infancia vivida en una familia de profundas raíces cristianas, de un espíritu claretiano que jamás ha perdido, y de las gracias recibidas por su dedicación a la vida religiosa, a la enseñanza como ministro, al sacerdocio y al episcopado como servicio, al bien común y al culto de la verdad como principios de vida.

En la embajada de España

El papel fundamental de la Iglesia en la transición española está entre los aspectos más interesantes y nuevos del libro del cardenal Fernando Sebastián (Memorias con esperanza, Madrid, Encuentro, 2016), agotado en pocas semanas. Apenas vuelto a publicar, el libro ha sido presentado en la embajada de España ante la Santa Sede por el autor mismo y por Vicente Cárcel Ortí. En esta página publicamos las palabras de apertura.

Concurso bíblico de Cataluña

Con Dios todo es posible

ARTURO LÓPEZ

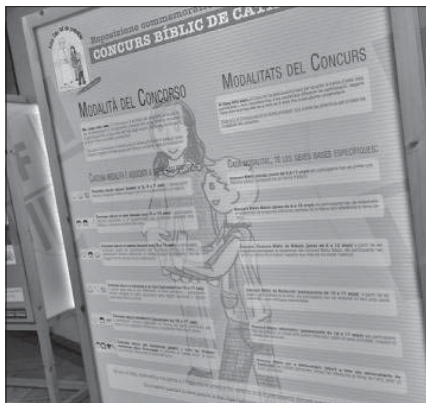
«Porque el mundo se va secularizando y porque es difícil iniciar a los niños y jóvenes en la fe viene la idea de crear un concurso bíblico que sirva como acercamiento de la Palabra de Dios a la juventud». Son las palabras del obispo de Terrassa, Cataluña, monseñor Josep Josep Àngel Saiz Meneses, las que

acompañaron la apertura, el lunes 23 de mayo por la tarde, de la exposición y del concurso bíblico cuya muestra lleva por título «Con Dios todo es posible».

A lo largo de los últimos 30 años, más de 1,2 millones de alumnos de 1.000 escuelas públicas y privadas catalanas han participado en este concurso considerado, según sus organizadores, «el certamen educativo de carácter bíblico más importante de Europa». Comenzó a celebrarse en 1986, gracias al esfuerzo de un grupo de voluntarios, los miembros de la Sub federación Grupo Avant de Terrassa y de la Federación de Cristianos de Cataluña (FCC), y ya acumula cerca de 5.000 ganadores a los cuales se otorgan premios que no son «sólo consolas de videojuegos, sino sobre todo materiales relacionados con los temas bíblicos», afirmó también el obispo de Terrassa, quien explicó

además que esta iniciativa que hasta ahora se lleva a cabo en las diócesis de Cataluña, «intentará aplicarse en otras diócesis».

Participaron en el evento el director de la Federación de Cristianos de Cataluña (FCC), Antoni Comas —quien explicó en la apertura de la muestra la historia y la dinámica del concurso—; el obispo de Terrassa —que al final de la presentación habló de la importancia del concurso, así como de su papel en la situación actual de Cataluña—, además de algunos obispos y autoridades de la región de Cataluña, como la consejera del Gobierno de la Generalitat de Catalunya, Meritxell Borràs y el director de los asuntos religiosos, Enric Vendrell —quien también dirigió unas palabras y se congratuló con la iniciativa—. El concurso bíblico va dirigido a chicos y chicas, desde los cinco años, hasta jóvenes universitarios interesados en participar. Son variadas las modalidades de los trabajos: dibujos que narran la historia bíblica, cuestionarios, desarrollo de temas, presentaciones informáticas, siempre con temas relacionados con la Sagrada Escritura.

RELIGIÓ

Més informació sobre l'actualitat religiosa a: <http://www.catalunyareligio.cat>

FE EN EL MÓN

Antoni Puigverd

Arrogància o alegria

Capaneu era un guerrer fort i arrogant. Durant el setge de Tebes, va proclamar que ni tan sols Zeus podria evitar la seva victòria. Zeus li va enviar un llamp, que el va esclafar. Ho explica Èsquil. El personatge reapareix a la *Comèdia* de Dante (Infern, cant XIV). Ha d'aguantar una eterna pluja de foc, però continua maleint Déu.

Alberto Savorana reporta indirectament el mite de Capaneu en la seva monumental biografia de Don Giussani, el fundador de Comunione e Liberazione (*Luigi Giussani: su vida*, Ed. Encuentro, 2015), que vam presentar l'altre dia a Barcelona. Vet aquí l'anècdota: un noi visita el confessorari del jove capellà Giussani per dir-li: "Miri, jo no crec, vinc per força, la mare m'hi empeny". Parlen una estona i, bon alumne de lletres, el noi cita Capaneu. "No em pot negar que la veritable alçada de l'home és la de Capaneu de Dante, el gegant que desafia Déu dient: 'Jo no puc alliberar-me de les cadenes amb què m'empressones, però no em pots impedir que et maleeixi'. Aquesta és la veritable altura de l'home". Després d'uns segons de vacil·lació, Giussani li respon: "Però no és encara més gran estimar l'infinit?". El noi se'n va, però al cap d'uns mesos torna, dient: "M'està rosegant per dins com un corc la seva frase: 'No és encara més gran estimar l'infinit?'".

L'anècdota és una de les que reporta la colossal biografia que ha escrit Savorana, director de la revista *Tracce* (n'hi ha versió en castellà: *Huellas*) i portaveu de Comunione e Liberazione. Si l'he triada entre mil és perquè va determinar un gir en la vida de Don Giussani: abandonant la carrera d'estudis, va dedicar-se als joves. En contacte amb els escolars s'adona que, en una època d'omnipresència catòlica, els nois ignoren del tot la fe. Entre els catòlics es dona per fet

que els principals esculls de la fe són externs: materialisme, laïcisme, relativisme, hedonisme. Però Giussani detecta que l'escull principal és a dins del catolicisme: i és que, per a la major part dels batejats, la fe no respon a una motivació interna, no incideix en el comportament social i abona el clima d'escepticisme en què fructifiquen les ideologies que la suplantem.

"No visc en va: és la meua obsessió", aquesta idea que regia la vida de Giussani es va anar convertint en el cor de Comunió i Alliberament (CA). Una vida plena de sentit, expremuda sense pausa en el descobriment de Crist, l'amic que la va revolucionar. CA no és un moviment eclesial més, no bus-

de la vida. "Crist no és al cel entre legions d'àngels des d'on indica els valors morals que s'han d'observar a la Terra! Crist és a dins de la meua relació amb qualsevol cosa, amb qualsevol persona, en qualsevol cas (...). La relació amb la gent i amb les coses és una lent que reflecteix la presència, una presència!". Per Giussani l'experiència cristiana no pot descansar només en la tradició, ja molt esflagarsada, sinó en la presència de Crist, entesa com el reconeixement de l'altre i, per tant, en la vivència comunitària.

L'obediència a Crist i l'Església va caracteritzar la seva vida. Tant que, abans de morir, deia a la seva germana Livia: "Recorda

COMUNIÓN Y ALLIBERAMENT

L'obediència cristiana –ve a dir Giussani– no és submissió, sinó amor, no és acatament sinó alegria per cada instant de trobada amb l'altre

Amb els joves.

En aquesta foto del 1956, Luigi Giussani (a la dreta) –que va morir el 2005 als 82

anys– apareix amb un grup de joves del moviment Comunió i Alliberament creat dos anys abans

ca reformar l'Església. Busca confrontar-se amb la realitat d'un món canviant, en procés de laïcització; un món nominalment cristià però que prescindeix de la fe en tot allò que és vital: amor, estudi, treball, política, diversió.

En plena ebullició de l'esquerra universitària, un corrent cristià es va atrevir a abandonar l'alliberament com a complement de la comunió. Els *ciellini* (per les sigles de CL) van ser caricaturitzats com el braç estudiantil democristià; i si bé van cometre alguns errors en aquest sentit, el seu moviment persisteix per la naturalitat amb què experimenten la fe com a presència il·luminadora

que he obeït, sempre he obeït". Podríem considerar l'obediència com la línia vermella que separa la premodernitat de la modernitat. L'home contemporani, com Capaneu, no vol obeir. Maleeix Déu o en prescindeix. Vol ser Déu, tot i que generalment resta esclau d'objectes, passions, ideologies. Ara bé, l'obediència de Giussani no apel·la pas a un Déu abstracte, sinó a la presència de l'altre. L'obediència cristiana –ve a dir– no és submissió, sinó amor, no és acatament sinó alegria per cada instant de trobada amb l'altre. La vivència de l'instant, en cultivar-se com a llavor de continuïtat, converteix l'alegria en un esbós de l'infinit.●

El Concurs Bíblic de Catalunya es presenta al Vaticà

EUSEBIO VAL

Ciutat del Vaticà. Corresponsal

El Concurs Bíblic de Catalunya ha organitzat al Vaticà una exposició per commemorar el 30è aniversari d'una iniciativa singular i de gran èxit en què ja han participat més d'1,2 milions d'alumnes d'escoles públiques i privades catalanes.

A més de la mostra, sota el títol *Amb Déu tot és possible* –que ben aviat farà un recorregut per les diòcesis catalanes–, la delegació de la Federació de Cristians de Catalunya, encapçalada pel seu president, l'exconseller Antoni Comas, va poder saludar el papa Francesc durant l'audiència general de dimecres. Li van lliurar un àlbum amb treballs del Concurs Bíblic i un llibre del sacerdot, ja mort, Antoni Maria Oriol Tàtaret amb les reflexions dels papes, des de Pius XI fins a Benet XVI, sobre el concepte de nació. Van assistir a la breu trobada, entre d'altres, la consellera de Governació, Meritxell Borràs; el delegat del Govern a Itàlia, Luca Bellizzi; l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol i Balcells; el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Sáiz Meneses; i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona.

El Concurs Bíblic, creat el 1986 pel Grup Avant de Terrassa, sempre ha volgut ser una eina senzilla d'evangelització per a nens i adolescents. Sabedors de la sensibilitat de Francesc, els bisbes catalans i la Federació de Cristians van voler presentar el seu projecte a Roma amb l'ànim que sigui un model per a altres països.●

DES DE LA DIÒCESI

Joan Josep Omella

Celebrar el Corpus, practicar la caritat

Un any més ens disposem a meditar, a contemplar i a donar gràcies a Déu per l'amor tan profund que ens ha mostrat i ens continua mostrant en el misteri de l'Eucaristia. L'expressió de sant Joan, "ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem", continua tenint la mateixa vigència que fa dos mil anys. Lloem el Senyor com el poble cristià ho ha fet sempre, i no deixem d'agrair l'amor entranyable del nostre Déu, present en el do de l'Eucaristia: "Cantaré cada dia la misericòrdia del Senyor".

El darrer informe de Càritas Diocesana de Barcelona ens alerta que les persones ateses cada cop són més pobres, necessiten més ajudes i els costa més sortir-se'n. Aquesta organització diocesana ha atès el darrer any prop de 24.000 persones que han rebut 47.000 serveis des dels 320 projectes que hi ha a

la nostra arxidiòcesi. Ens ho explicaven els seus directius en la roda de premsa que com cada any s'ha fet coincidint amb la celebració del Corpus. A part de fer balanç de la seva tasca encomiable, també reivindicaven una feina decent i de qualitat per superar la pobresa severa i la desigualtat que ha deixat la crisi.

L'Església ens convida a estar sempre atents a les necessitats dels germans; a acostar-nos a ells sense prejudicis, amb un cor senzill, veient en ells "la mateixa carn de Crist", com repeteix tantes vegades el papa Francesc; guarir les ferides, perquè davant el sofriment no n'hi prou amb la indignació sinó que cal posar el bàlsam de la consolació i de la solidaritat; acompanyar, és a dir, ser els bons samaritans que caminen al costat de qui pateix i se'l carreguen a l'esquena, si cal, com fa el Senyor amb l'ovella perduda i la porta al lloc de descans i de pau; treballar per la justícia, de manera que, anul·lant les causes que provoquen

el sofriment dels germans, es pugui construir un món més just, més frater, en pau i en llibertat.

Però només podrem viure aquest compromís amb els germans si ens deixem omplir de l'amor de Déu, present en l'Eucaristia. Entenc perfectament que sant Vicenç de Paul, gran apòstol de la caritat, insistís a dir a les Dames de la Caritat, dones que volien servir els pobres i malalts de París, que abans de començar la feina passessin per l'església i preguessin davant el Senyor present en l'Eucaristia. Els deia que aquest mateix Crist que adoraven i estimaven el troba-

rien present en els pobres als quals anaven a atendre.

Diguem-li avui al Senyor des del més profund del cor: "Senyor, doneu-nos entranyes de misericòrdia davant tota misèria humana. Inspireu-nos el gest i la paraula oportuna davant del germà sol i desemparat, ajudeu-nos a mostrar-nos sempre disponibles davant de qui se sent sol i oprimat. Que la vostra Església sigui un recinte de veritat i d'amor, de llibertat, de justícia i de pau, perquè tot hom hi trobi un motiu per seguir esperant" (Pregària Eucarística).

Us desitjo un bon dia del Corpus. I dono gràcies a Déu per tantes i tantes persones que, individualment o per mitjà d'institucions com Càritas, Mans Unides i moltes altres que hi ha a Barcelona, ajudeu els més pobres i necessitats. Gràcies per la vostra solidaritat. Gràcies per la vostra col·laboració en la col·lecta que avui es farà a totes les esglésies.●

Càritas de Barcelona ha atès 24.000 persones el 2015 i adverteix que cada vegada són més pobres

Opini3n

EDITORIAL

Voluntarios

El Reboست necesita voluntarios para llevar a cabo el pr3ximo fin de semana la cuarta edici3n de su gran recogida de alimentos. La inscripci3n de voluntarios no ser3 un problema, nunca lo ha sido. Los terrassenses responder3n a lo largo de la semana como han respondido en las anteriores ocasiones. El 3nico peligro reside en que nos confiemos en exceso en la siempre eficaz respuesta de los terrassenses ante cualquier llamada a la solidaridad. El trabajo que est3 llevando a cabo el Reboست en la ciudad, junto a entidades de todo tipo ante la emergencia social que ha provocado la crisis econ3mica es ciertamente destacable. Su sola existencia ya da una muestra de lo extraordinario de la situaci3n y del nivel de necesidad de asistencia primaria que existe en la ciudad.

El pasado viernes nos hac3amos eco tambi3n del informe anual de C3ritas Diocesana, otra entidad que hist3ricamente ha llevado a cabo una labor asistencial francamente encomiable. Todos los indicadores nos llevan a la conclusi3n de que la necesidad de alimentos, vivienda y suministros energ3ticos entre personas sin recursos se mantendr3n en el tiempo durante un n3mero de a3os dif3cil de predecir. Estas entidades ponen de manifiesto que ni siquiera un puesto de trabajo permite a las personas salir de las redes

de asistencia en algunos casos porque se trata de empleos escasamente cualificados y con salarios muy bajos o porque son a tiempo parcial y tampoco permiten cubrir las necesidades b3sicas de las familias.

Es por ello que El Reboست ser3 durante algunos a3os tan necesario como necesaria ser3 la colaboraci3n de los terrassenses para garantizar su labor asistencial.

Rebajas

El conseller Jordi Baiget anunci3 el viernes en su visita a Diari de Terrassa que la nueva ley de comercio har3 desaparecer las temporadas de rebajas para permitir que los comerciantes oferten sus productos a precios especiales durante todo el a3o. La crisis econ3mica, los cambios de h3bitos de consumo, el auge de la venta por internet, los precios especiales de grandes almacenes y cadenas y la guerra de precios entre las marcas est3n haciendo que pierdan sentido las tradicionales rebajas. Se hace necesario un replanteamiento global del calendario comercial y especialmente de las rebajas. Cada vez resulta m3s complicado estimular al comprador de forma sostenida en el tiempo y concitan m3s inter3s experiencias como el "viernes negro" u otro tipo de propuestas m3s concretas y m3s agresivas. Habr3 que ver c3mo se reorganiza el comercio.

bloc de notes

Fugida cap endavant

JOAN ROVIRA

UNA de les noves promeses de l'actual govern espanyol (que d3na per suposat que continuar3 governant) 3s rebaixar una miqueta l'IRPF. El mateix que ha fet Puigdemont, mira tu quina casualitat. V3nen eleccions, ja es nota, i saben que ning3 no guanya eleccions apujant impostos.

Per altra banda, continuen pensant que els ciutadans s3n idiotes. En un cas, l'argument de fons (tot i que dir-ne argument 3s dir molt) es basa que els catalans ja no poden ser m3s castigats per ser catalans. En l'altre cas, tamb3 d'una gran intel·lig3ncia i solidesa argumental, ens diuen que es tracta de tenir uns calerons m3s a la butxaca per compartir els avantatges (quins?) de la miraculosa recuperaci3 econ3mica... En un pa3 que no t3 pol3tica industrial ni econ3mica (aix3 val per a Espanya i Catalunya, per3 no per al Pa3 Basc), que est3 endeutat fins a les celles, que t3 el col·lapse de les pensions a dos anys vista i un sistema fiscal d'una injust3cia flagrant i pornogr3fica, cal molt, molt valor, i molta cara, per jugar a les campanyes electorals a base de rebaixar impostos. Clar que, per compensar, sempre hi ha un De Guindos que surt a dir que, si la recuperaci3 econ3mica no 3s tan esplendorosa com caldr3a (per culpa dels bolivarians, independentistes i altres esp3cies destructives), s'haur3n de plantejar noves retallades... Continua, doncs, la fugida cap endavant, amb la possibilitat de fer marxa enrere (apujar impostos sense manies o retallar desacomplexadament). Tot s'hi val fins al diumenge 26 de juny, i despr3s ja anirem veient qu3 fem, uns i altres. De la fallida general del sistema, ni una paraula. Del col·lapse de les pensions, menys encara, que aix3 sost3 els pilars del bipartidisme. Del sistema fiscal, millor no parlar-ne, no fos cas que s'espantin els que han abusat sense miseric3rdia d'aquesta crisi i s'han enriquit immensament. De la buidor absoluta d'estrat3gies econ3miques, tampoc no cal parlar-ne ni remenar-ho massa... Per tant, juguem a rebaixar impostos, a fer veure que discutim sobre l3nies vermelles, a marejar la perdut i a fer veure que realment hi ha debat a fons sobre models s3lidament pensats i treballats. I a la tardor i a l'hivern ja hi haur3 temps per a la dura realitat.

El Grup Avant de Terrassa i el Concurs B3blic

JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

DI MECRES passat v3rem lliurar al papa Francesc el llibre commemoratiu dels 30 anys del Concurs B3blic que organitza el Grup Avant de Terrassa, que forma part de la Federaci3 de Cristians de Catalunya. Tamb3 s'ha fet una exposici3 a l'Institut Maria SS. Bambina de Roma. El Grup Avant va ser constitu3t l'any 1932. Una de les primeres activitats fou implantar els cercles d'estudis, guiat pel P. Joan Profit3s SchP. Tamb3 col·laboraven al Catecisme, a l'esbarjo de la canalla i es prenia part en l'Schola Cantorum. S'organitzaren aplecs i excursions, recessos i celebracions, activitats esportives, etc3tera. Es crearen tamb3 dos grups m3s: els Ireneus a la parr3quia de la Sagrada Fam3lia i el grup Santa Maria a la parr3quia de Sant Pere.

L'inici de la Guerra Civil comport3 el desballestament de tota aquesta organitzaci3 juvenil i don3 a la federaci3 un bon nombre de m3rtirs, entre ells els de Terrassa. Recordem els seus noms: Francesc Xavier Marcet i Bellver, president del Grup Avant, i el seu germ3 Ignasi M. Marcet i Bellver; el P. Bonaventura Leal i el P. Josep Padr3s, es-

colapis; Josep Cardona, dels Ireneus, i Josep Mir3 i Cardona i Josep Farr3s Llonch, de Santa Maria. Juntament amb ells altres persones de la nostra ciutat que hi col·laboraven com el Sr. Carbonell i el Sr. Badia. L'any 1974 l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Narc3s Jubany, aprovava la creaci3 de la Federaci3 de Cristians de Catalunya. Culminava d'algun manera un proc3s de represa iniciat pels antics militants de la Federaci3 de Joves, delerosos de reviure la validesa d'un ideari i un estil vigents, i amb la saba aportada del Concili Vatic3 II i la renovaci3 postconciliar.

L'any 1976 es va constitu3r de nou el Grup Avant, en una reuni3 a la rectoria de la parr3quia del Sant Esperit. D'aleshores en3a aquest grup s'ha mostrat prou actiu en l'organitzaci3 de diverses accions i activitats a la nostra ciutat.

Fou inicialment la represa de la Romeria a Montserrat de Terrassa, l'organitzaci3 de bell nou dels cercles d'estudis, les confer3ncies mensuals i el rec3s mensual. Amb el pas del temps i gr3cies a la tenacitat de persones concretes aquest ventall d'activitats d'apostolat s'ha ampliat notablement, amb la preocupaci3 pel jovent i per la seva educaci3, i aix3 ha desembocat en el treball amb el Grup Xiroi, en el seu moment, i amb els Mestres Cristians per la preocupaci3 en el camp de l'ecumenisme i el naixement del

Concurs B3blic, l'any 1986. El naixement del concurs se situa l'any 1986 i s3n els seus iniciadors Mn. Francesc Cima, en M3rius Heras i la Maria Iribarren. En les reunions peri3diques d'estudi i reflexi3 sobre la situaci3 c3vica, cultural i religiosa de la societat, es constatava amb molta preocupaci3 la p3rdua progressiva del coneixement de la B3blia i el que aix3 significava com a p3rdua de l'arrel de la nostra personalitat col·lectiva i fonament de la consci3ncia moral. Per tal d'aportar un gra de sorra per posar remei a aquesta constataci3 va sorgir la idea de fomentar el coneixement dels llibres b3blics a trav3s de l'organitzaci3 de concursos que afavorissin el seu estudi als infants i joves. D'aquesta manera es va organitzar el primer concurs, adre3at 3nicament a les escoles de Terrassa. En aquesta primera edici3 van participar tres centres i es reberen 369 treballs. A la trentena edici3, l'any 2015, participaren 634 centres i es reberen 69.589 treballs. Actualment arriba a tot Catalunya i, en la modalitat universit3ria, a tot l'Estat. Aquestes s3n les diverses modalitats: Concurs B3sic, Concurs B3blic de Redacci3, Concurs B3blic de Dibuix, Concurs B3blic Universitari i Concurs B3blic Inform3tic. Endavant, doncs, Grup Avant, i moltes felicitats!

* L'autor 3s bisbe de Terrassa

Diari de Terrassa

Presidente Editor:
Juli3n Sanz Sor3a
Directora Editorial:
Anna Mu3oz N3ñez

Director: Pedro Mill3n Reyes

Jefe de redacci3n: Josep Arnero Argu3llo
Jefe de redacci3n (Suplementos): Jordi Estap3 Madinabeitia
Jefe de Cierre: Josep M3 Riera Pint3
Jefe de secci3n de Terrassa: Laura Hern3ndez Rojas
Jefe de secci3n Deportes: Josep Cadalso Borjas
Coordinador de fotografia: Nebri3d Ar3ztegui Gal3
Coordinadora de Gent DT: Teresa Romero Serrano

Redacci3n y Administraci3n:
Vallhonrat, 45. 08221 Terrassa

Tel3fono	93 728 37 00
Fax redacci3n	93 728 37 19
Tel. publicidat	93 728 37 17
Fax publicidat	93 728 37 18
E-mail publicidat	anuncios@diarideterrassa.es

Director General: Ra3l Sanz 3lvarez
Coord. de publicidat: Nur3a Hern3ndez Ortega

Dep3sito legal: B-19-719-87